

GLASBENA MATICA V LJUBLJANI.

OSMERO BLAGROV

(LES BÉATITUDES)

BESEDILO PO EVANGELIJU NAPISALA MME COLOMB.

UGLASBIL: CÉSAR FRANCK.

V PONEDELJEK, DNE 18. MAJA 1925

OB 8. URI ZVEČER V VELIKI DVORANI HOTELA „UNION“.

SPORED IZVAJAJO:

gospa PAVLA LOVŠE (sopran).

„ VILMA THIERRY (mezzosopran),

„ MILA WOHINZ (mezzosopran),

gospod SVETOZAR BANOVEC (tenor),

„ JULIJ BETETTO (bas),

„ HUGO ZATHEY (bas),

orkester Muzike dravske divizijske oblasti,

orkestralno društvo Glasbene Matice in

pevski zbor Glasbene Matice v Ljubljani.

Zborovodja: gospod SREČKO KUMAR.

Izvajajo se: Prolog, III., IV., V. in VIII. blagor.

Prolog.

Tenor solo:

Beda je zemljo objela,
bolest vse duše je trla,
srca obup je navdal.
Kri nedolžnih žrtev je napajala
zemljo
in pod bremenom zločinov
je umiral bedni svet.
V ta tožni čas je zadonel z
višav nebeških
glas opojno sladak, nežen in
rajsko mil.
In zapuščeni človek je pozabil
na žalost
in dvignil je k nebu pogled.
Tam, na višavah svetih,
kjer božji Sin kraljuje,
so angeli zapeli radostni spev:

Zbor:

O blažen, Gospod, o blažen,
Gospod,
ki z nado sveto, navdahn-š
potrto srce!

III.

Blager žalostnim, ker
bodo potolaženi.

Zbor:

Kruta kraljica, o bolest!
Z roko neizprosno raniš srca
nam!

Kruta kraljica, o bolest!
Ti bdiš že, vsem nevidna,
poleg zibelke nam!
Ti slediš neizbežna
do groba nam!

Mati:

O smrt prekruta,
o smrt zavistna!
Dajte, da ob zibelki prazni
v grenkih solzah še sama
umrem!

Sirota:

Revna sirota sem brez majke,
sama na svetu brez pomoči!
Ah, zame je življenje smrt!

Vdova:

O tovariš na življenja poti,
ti moja sreča vsa,
še predno dan se moj je nagnil,
sem izgubila te na vek!

Vdovec:

O spremljevalka na življenja
poti,
ti moja sreča vsa,
še predno dan se moj je nagnil,
si zapustila me na vek!

Mati:

Predragi otrok, na vek slovo!

Sirota:

Mati mila, na veke slovo!

Vdova:

O drago srce, na vek slovo!

Vdovec:

O drago srce, na vek slovo!

Zbor:

Kruta kraljica, o bolest!
Z roko neizprosno raniš srca
nam!

Zbor sužnjev:

Kdo bo sužnje osvobodil?
Kdo bo vrnil nam prostost?

Zbor modrijanov:

Vsem dušam,
ki jih dvom preganja,
razodeni se, večna modrost!
Bogovi, ki jih prosimo,
nas ne čujejo!
Resnica, resnica,
razodeni se nam!

Sužnji:

Zaman je hrepenenje,
po tebi, rodni kraj!

Zbor:

Kruta kraljica, o bolest!
Z roko neizprosno
raniš srca nam!

Kristus:

Blažen, kdor se joče,
ker potolažen bo!

Zbor:

Blažen, kdor se joče,
ker potolažen bo!
Vrata nebeška so odprta
in nebo bo sprejelo pregnance
v svoje okrilje.
Vrnilo bo siroti
ljubljeno mater,
sužnjem dalo bo
rodni kraj!
Tam resnica prebiva
in iz pozemskega trpljenja
Bog podaril bo izvoljenim krono
večne luči.
In vsa bolest tedaj zamré.
Blagor žalostnim
ker bodo potolaženi!

IV.

Blagor tistim, ki so lačni
in žejni pravice, ker bodo
nasičeni.

Teno:

Kajti povsod
kjer nas zadene
usoda zla,

v vsem življenju
in v človeški duši
kraljuje zlo.

In srce hrepenee, razpenjajoč
krila,

čuti tisoč upornih čustev,
ki ga teže.

Duša ječi, ker vse hrepenenje
v skritih globinah v solzah
medli,

kot neugasni božanski plamen.
Ideal, blagovest, pravica,
razkrijte se!

Rotimo vas, prosimo vas!

Reši nas, sveta resnica!

In od nas zapôdi mračno noč,
ki vlada svétu!

Pridi, pridi!

Kristus:

O blažena srca, ki ste žejna
pravice!

Zares, nebo vas bo napojilo!

In blagor srcem, ki so se žrt-
vovala:

kar so storila, jim povrne nebo!

V.

Blagor usmiljenim, ker
bodo dosegli usmiljenje.

Tenor:

Kakor viharna toča
pobije žito k tlom,
takó premaga zlo
slabotnega človeka.
Brez moči, brez orožja,
brani se napadov
in maščevalne sanje
mu v brezupnem srcu tlé.
Dušo, polno gneva,
tare obup
in njene grenke solze
k Bogu najdejo pot.

Zbor zemljanov:

Dvigni se, močni Bog,
proti krivici in nesreči!
Premagani ginemo;
ti sovražnike kaznuj!
Sovragov zlobno predrznost
in neizprosno objestnost

s svojim srdom kaznuj!
Dvigni se, močni Bog,
in kaznuj jih strašno!
Ti se zavzemi za naš spas!
Če Bog je gluh za naše prošnje,
in ne kaznuje sovragov,
strnimo zdaj vse moči
v naši obupni stiski!
Roko dviga maščevanje,
pest obup vihti!
Gorje ti, sovrag,
zdaj zmaga je naša
in tvoj je obup!
O, sladostrastno zmagoslavje!
Glej, na krvavi poljani
trupla sovražna leže!
Vsako žalitev so plačali z
obrestmi,
vsak napad in vsako rano,
vsako solzo v prošlosti!
Če Bog je gluh za naše prošnje,
in ne kaznuje sovragov,
strnimo zdaj vse moči
v naši obupni bedi!
Roko dviga maščevanje,

pest obup vihti!
Gorje ti, sovrag,
zdaj zmaga je naša
in tvoj je obup!

Kristus:

»Le meni samemu gre mašče-
vanje«
je rekel Gospod.
In on zavzel se bo napram
sovragu za vašo stvar!
Ti, človek, pa svojim bratom
odpuščaj!
Sovraštvo tvoje le večja bedo.
Resnično, resnično vam povem:
Na vek blagor bo usmiljenim!

Zbor nebeščanov:

Večno blaženi vsi, ki milo-
srčni ste!
Odpuščajte, da vam bo odpu-
ščeno!
Odpuščajte, božji ukaz je;
Večno blaženi vsi, ki milo-
srčni ste!

Angel odpuščanja:

Odpovej, odpovej se, človek,
sovražni sli, da bo duša
polna svete milosti!
In ko na strašni sodni dan
prišel večni bo sodnik,
da sodi o krivicah zemskih,
takrat, ponižen ves,
mu boš dejal:
»Gospod, milosti prosim te!
Res v življenju svojem
mnogo sem grešil;
a vendar verno upam:
kajti odpuščal sem rad!«
In Bog se te bo usmilil
in uslišal bo tvojo prošnjo.

Zbor:

Večno blaženi vsi, ki milo-
srčni ste!
Odpuščajte, da Vam bo odpu-
ščeno!
Odpuščajte, božji ukaz je!
Večno blaženi vsi, ki milo-
srčni ste!

VIII.

Blagor tistim, ki trpe
preganjanje zavoljo pravice,
ker njih je nebeško kra-
ljestvo.

Satan:

Moja moč je preživela poraz!
Spet uporno dvigam glavo:
ne, jaz ne udam se še!
Kriste, poglej, kaj godi se na
svetu:
vsa bodočnost in vsa preteklost
polni sta grozot in krivice!
Jeza, sovraštvo umor!
V sponah gineva krepost
solze namakajo zemljo!
Glej, kako zmaguje zlo,
glej, kako trpe dobrotni,
glej, in če se drzneš,
hvali blagostanje svojih ver-
nikov!

Zbor pravičnikov:

O pravica neskončna,
ki trpimo za te,

srce je tebi vdano
sredi stisk in gorja!
Kaj more zloba škodovati?
Smrti mirno zremo v oči!
Ti si naše zadoščenje!
Zate sladko umreti je!

Satan:

Slepci! Nespamet vaša se mi
smili!
Sanjate o sladostrastju trpljenja!
Jaz pa bom vam z mukami
ukrotil duše uporne,
kajti moje ime je:
kralj vseh grozot in vseh muk!

Zbor:

O pravica neskončna,
ki trpimo za te,
srce je tebi vdano
sredi stisk in gorja.
Kaj more zloba škodovati?
Smrti mirno zremo v oči!
Zate sladko umreti je,
le ti si naše zadoščenje!

Satan:

Ubogí sužnji, črvi zemlje,
dno prašine in nesnage,
meni se upirate?
Mar upate da se iz vas
rodil vam osvetitelj bo?

Zbor:

O pravica neskončna,
ki trpimo za te!
Srce je tebi vdano
sredi stisk in gorja!
Kaj more zloba škodovati?
Smrti mirno zremo v oči!
Ti si naše zadoščenje,
zate sladko umreti je!

Mater dolorosa:

Jaz mati sem Odrešenika,
sedmerih žalosti sem mati!
Bolečine vse vesoljne zemlje
pred mojo bolestjo obledé.
Tam stopa na goro Kalvarijo
moj sin, ki nosila sem ga.
On gre, kot žrtev prostovoljna,
brez vsake krivde in laži.
Vidim ga, pravičnika,

kot zločinca ga bičajo.
Njegovo čelo k prsom kloni
pred srcem večnega Boga.
Z njim sem pila kelih trp-
ljenja

in krotila svoje srce.
Dala sinú sem kot žrtev
na oltar za človeški spas.

Satan:

Kaj pomeni ta žena?
In zakaj mi je dušo prevzel
tak strah?

Je to Evina hčerka,
ki mi bo meč zdrobila
in vzela vso moč?
Ki njen greh bo maščevala
in mi strla glavo z ного zma-
goslavno?

Kristus:

Pravični, ki vas oče moj
je poslal na svet,
ohranite radost sveto,
če grozi vam pogin!
O blagor vam, ki boguvdano
zapuščate ta svet!

Blagor vam, ki ste za pravico
bili preganjani!
Nebo ste si priborili!
Blagor vam, ki ste čuli zvesto;
nebesa ste si zaslužili!

Satan:

Kriste, premagan sem sedaj
in pogubljen!

Kristus:

O pridite vi vsi,
ki vas oče moj ljubi!
Moj ukaz ste na zemlji
vestno izpolnili.
Zdaj k večnemu veselju
moj križ vam vrata bo odprl.
Nebeški zbor vas zove k sebi
in angeli sprejmejo vas!

Zbor:

Hozana, hozana!
Mir je na zemlji
za srca dobre volje zdaj!
Hozana, zapojmo slavo
večnemu Bogu!
Hozana, hozana, hozana!

